

Hands Giving, Eyes of Gratitude #7

Page | 1

Good morning everyone! This is the Dharma Espresso for Christmas Day, on Hands Giving, Eyes of Gratitude.

The 24th of December is the day for us to buy and wrap presents, the day of giving. The 25th is the day for us to receive. When I opened the door this morning, a few little presents were outside my bedroom already. They came from a little 4-year-old Hungarian girl. It's such a sweet surprise to have someone remember us and give us gifts.

That is a very important subject. Hands giving and eyes of gratitude go together. We give, but we should also know how to receive. We should receive with such a heart to feel that we're part of the cycle of giving and receiving, that we should continue to give, instead of only receiving to get richer, better, more beautiful and bountiful.

Thus, receiving is a beautiful art in Buddhism. Usually, we don't talk about receiving as much as about giving, which is a big shortcoming. When you read the Lotus Sutra, you see that KuanYin Bodhisattva offered her bead necklaces to the buddhas and the bodhisattvas, such as Prabhūtaratna (the Abundant Treasures Buddha) and Shakyamuni Buddha. The buddhas were very happy to receive them.

The way we receive is very important. It must be selfless, not to get something for ourselves, but to receive compassion, care, and generosity of the giver and perpetuate these characteristics forever. It's not that we receive a present happily, open it joyfully, then get disappointed if it's a cheap product, and throw it away in a corner if it was made in China, or profusely thank the giver if it's an expensive gift. It's not the value of the gift, but the heart of the giver that counts. When we receive a present, we can usually feel if the giver has a big heart. Similarly, those with financial difficulties might give us cheap presents, but we should understand their hearts, the look in their eyes, and the way they give us presents to feel touched.

Therefore, a giver should try to express loving-kindness while a recipient should try to feel it. If we only receive a gift-wrapped item, we can never grow up, always stay immature, and try to find more and more expensive items. Hence, we'll become very "mundane". What is the Tao? It's when we can feel the heart of the giver. "Mundane" is when we only see the object in front of us, what we are given. No matter how small the gift is, we should be grateful of

the giver's heart. It is great that someone thinks and cares enough about us to give us a present.

Page | 2 This morning, I purposely send this out a little late to give you some time. When you are settled down to listen to this talk, you can understand a very important thing. We don't know what present to give to some people who have influenced us greatly, but whatever they give us, we should receive their loving-kindness. In fact, there are many people who influenced our whole life and helped us so much, yet instead of thinking about the good things they did for us and their feelings for us, we only think of their shortcomings and unwholesome acts, or gossip about them. Our eyes are clouded over by their deeds and we forget that we used to receive favors from them. Then, we're indifferent about whatever they give us, and should the situation come for us to accept more presents from them, we accept them without thinking of giving them back, without showing gratitude in our words and in the gift. Sometimes, we'd give them the cold shoulder because we've forgotten their good deeds and only recall their bad acts. This is for ordinary beings.

When we practice the Bodhisattva Path, especially the hands giving, we have to always think of others' good points, positive aspects, and the favors they bestowed on us. The Buddha, the bodhisattvas, and ordinary beings are different in that the bodhisattvas always remember those favors.

I remember the story my Grand Master told me when I first joined the temple. When he moved from Hong Kong to the U.S. (around 1957), he led a miserable life in a place like a basement. Every day he had to carry and move heavy things to make a living. This interesting period of his life was not mentioned much in his biography which only covers his achievements. He said that one day, a disciple from Hong Kong saw him working as a porter in Chinatown. She approached him heartily: "Good heavens! Master, why do you have to do this kind of work?" If I remember correctly, the Grand Master only smiled and said, "This is common in America." The woman knelt down in the middle of the street to bow deeply to him. Grand Master lifted her up. According to the story the Grand Master told me and other monks around 1983 or 1984, that woman certainly sowed a Buddha seed because she paid no attention to the Grand Master's job, whether he had a temple or not. She only remembered the good old days in Hong Kong when she listened to the Grand Master's dharma lectures in the Buddha Hall. She only listened to him once or twice, but she was very grateful. From this story, I always remember that once we owe a favor to someone, we should always remember and respect them in spite of all the unpleasant changes in their life.

Thus, while it's easy to practice the hands giving, we should also practice the hands receiving to continue giving to others. That grateful heart will help us to always see beauty in others and to keep the beauty in our hearts instead of being distracted by their activities or by gossip. People who have helped or given us favors may not be perfect, but we should only look at their good points to develop ours. Then our relationship with them will get better and better.

Hands Giving, Eyes of Gratitude – Tay cho ra, mắt tri ân # 7

Thank you for listening. I wish you a Merry Christmas. Let's practice how to receive with true gratitude and keep on giving to others what we have learned. Let's constantly open the hands of gratitude and the eyes of giving.

Page | 3

Do you notice the switch here? Not the hands giving and the eyes of gratitude, but the eyes giving and the hands of gratitude.

See you after the Christmas holidays. Thank you.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Tay cho ra, mắt tri ân #7

Page | 4 Good morning các bác, các anh chị, đây là Dharma Espresso cho Christmas Day.

Thưa các bác, các anh chị, ngày 24 là ngày chúng ta đi mua quà và gói quà, là ngày mình cho ra. Nhưng ngày 25 là ngày chúng ta nhận. Sáng nay thầy mở cửa thì đã thấy vài món quà nhỏ để trước cửa phòng của thầy rồi. Thì ra đó là của một em bé bên Hung nhỏ 2, 3 t thôi đã lên tặng quà thầy hôm qua nhưng hôm nay thầy mới mở ra, thầy mới thấy được. Thật là ngạc nhiên nhưng thật là ngọt ngào thay, khi mà mình có được người nhớ tới và người ta cho mình quà.

Đó là một chủ đề rất quan trọng các bác. Tay cho ra, mắt tri ân: hai cái đi đôi với nhau. Mình cho ra rồi nhưng mình cũng phải nên biết làm sao nhận. Mình phải nhận với một tấm lòng như thế nào đó, để mình cảm thấy mình là một phần của chu kỳ cho và nhận, là mình lúc nào cũng phải nhớ rằng mình nhận rồi để mà cho tiếp, chứ không phải nhận rồi để mà trở thành người giàu hơn, người tốt hơn, lúc nào cũng mong có đẹp hơn, nhiều hơn.

Thưa các bác, bởi vậy cho nên nhận là một nghệ thuật rất đẹp trong nhà Phật. Thường thường, mình không nói chuyện nhận nhiều bằng chuyện cho, thật sự đó là một sự thiếu sót rất lớn. Nhưng nếu các bác đọc kinh Pháp Hoa, thì các bác sẽ thấy đức Quan Thế Âm bồ tát, ngài lấy sâu chuỗi của ngài, ngài tặng chư phật, chư bồ tát. Ngài tặng cho Đa Bảo Phật, ngài tặng Thích Ca Mâu Ni. Khi ngài tặng như vậy thì chư phật rất là happy, sung sướng vô cùng, ngài cũng nhận. Cái nhận đó quan trọng vô cùng, vì cái nhận đó phải vô ngã, không phải mình nhận để được cái gì cho mình mà mình nhận vì mình nhận được tình thương của người, nhận được lòng chú ý quan hoài của người tới mình, nhận được tấm lòng rộng rãi của người cho. Mình phải nhận cái đó để mình truyền lan ra chuyện mà mình gọi là tánh rộng rãi, tánh rộng lượng, tánh biết cho để người đó tiếp tục chuyện cho ra mãi mãi, chứ không phải mình nhận món đồ rồi mình happy, vui vẻ mở món đồ đó ra, nếu rẻ tiền thì mình thấy không sướng lắm, nếu made in China thì mình nghĩ tới một góc nào trong nhà để mình bỏ, mình vất, không xài nữa, hoặc đồ gì đắt tiền thì mình 'wow, cảm ơn chị, cảm ơn chị'. Không phải là giá trị của món đồ đó đâu, mà là tấm lòng của người cho. Người cho mà có một tấm lòng lớn thì đương nhiên lúc mình nhận, mình phải cảm được. Cũng vậy, có nhiều người bị khó khăn về kinh tế, họ sẽ cho các bác một món đồ rẻ tiền nhưng bác phải biết tấm lòng của họ là mình phải cần nhận, ánh mắt của họ, cách họ cho và sự ưu ái của mình, cũng như là ý nghĩa của món đồ đó làm cho mình cảm được.

Do vậy cho nên người cho có trách nhiệm làm sao chuyển đạt tình thương của mình, còn người nhận phải làm sao cảm nhận được tình thương đó. Nếu mình chỉ nhận món đồ thôi thì tức là mình sẽ không bao giờ có thể trưởng thành được, lúc nào cũng ấu trĩ và lúc nào mình

cũng tìm những món đồ càng lúc càng quý hơn, vì vậy cho nên lúc nào mình cũng sẽ rất là 'đời'.

Page | 5 'Đạo' là gì? - 'Đạo' là mình nhận được tấm lòng phía sau của người cho. 'Đời' là mình chỉ nhận cái vật phía trước mà thôi. Người ta đưa mình vật đó, mình chỉ biết cái vật đó mà thôi.

Người cho ra, cho dù họ cho nhỏ thế nào mình cũng nên tri ân vì biết tấm lòng của người ta là khó lắm. Người mà có tấm lòng chú ý tới mình, cho mình một món đồ, đó là chuyện rất lớn, rất vĩ đại.

Sáng hôm nay, thầy cố ý gọi trễ một chút để các bác có thời gian. Khi các bác tới, các bác bận rộn rồi các bác nghe bài này các bác mới thấm được một chuyện rất quan trọng. Có những người ảnh hưởng đến mình rất lớn, mình không biết cho người ta cái gì mà bây giờ người ta cho mình thì mình hãy nhận lấy tình thương của người. Sự thật, có nhiều người ảnh hưởng rất lớn cả đời mình, có người giúp mình rất nhiều nhưng mà mình không nghĩ tới chuyện lúc người ta cho mình và tâm tình của người ta mà mình chỉ nghĩ tới tánh xấu của người đó, chuyện không tốt mà người đó đã làm, nghĩ tới chuyện lỡ lầm của người đó đã từng có hay là những thị phi mà những người xung quanh nói về người đó. Con mắt của mình bị mờ đi vì những chuyện người ta làm và quên rằng người đó là người mà mình thọ ân. Mình chỉ lo nghe những chuyện gì khác thôi mà quên đi ân đức của người ta. Như vậy, người ta có cho mình món gì đi nữa, mình cũng thờ ơ, và nếu mình có cơ hội nhận thì mình nhận tiếp nhưng mình sẽ không nghĩ tới làm sao cho, báo ân hay là đem lại một niềm cảm kích trong lời nói, cũng như là trong món đồ. Đôi khi là mình thờ ơ vô cùng bởi vì mình đã quên đi hành động tốt của họ rồi, mình chỉ nhớ lại tất cả những gì xấu của người đó thôi. Cái đó gọi là phạm phu.

Trong lúc tu đạo, nhất là tu cái tay cho ra, các bác phải nghĩ tới những điểm tốt của người ta, chuyện đẹp của người đó, những cái mà họ làm cho mình thọ ân, mình phải nghĩ tới chuyện đó hoài. Phật, bồ tát và chúng sinh khác nhau. Bồ tát lúc nào cũng nghĩ tới những ân đức đó.

Thầy nhớ tới chuyện Sư Phụ của thầy kể lúc thầy vào trong chùa. Ngài kể lại chuyện những ngày đầu tiên, khi ngài từ Hồng Kông qua Mỹ (khoảng năm 1957), ngài sống rất khổ sở ở dưới một chỗ giống như basement thôi. Mỗi ngày ngài đi khiêng đồ, đi khuân vác để nuôi sống. Thời đoạn đó không được nói tới nhiều trong lịch sử của ngài, chỉ nói tới khi ngài đã thành tựu. Nhưng đó là một giai đoạn rất lý thú. Ngài kể: 'Một hôm đó, có một vị thánh chúng, từ HK đi qua, vô Chinatown, thấy ngài đang khuân vác. Bà đó tới vồn và vô cùng: 'Trời đất ơi! Tại sao Sư Phụ phải làm việc như vậy?' Theo như thầy nhớ không lầm thì ông chỉ mỉm cười và nói: 'Đây là chuyện bình thường khi tới Mỹ mà thôi'. Nhưng người đó đứng giữa đường, quỳ xuống lạy ngài. Sư Phụ đỡ bà lên. Theo như câu chuyện Sư Phụ kể lại cho thầy và các vị tăng khác vào khoảng năm 1983, 84, thì Sư Phụ nói bà này đúng là bà trồng nhân thành Phật vì bà không cần biết là Sư Phụ đang làm gì, có chùa hay không có chùa, bà

Hands Giving, Eyes of Gratitude – Tay cho ra, mắt tri ân # 7

Chỉ nhớ tới ân ngày xưa khi bà đi nghe Sư Phụ giảng pháp ở Phật Giáo giảng đường bên HK. Bà chỉ nghe một hai lần và bà mang cái ân đó.

Page | 6 Chuyện đó cứ làm cho thầy nhớ mãi là mình đã mang ân rồi thì mình phải tìm cách kính trọng người đó, dù người đó có nhiều chuyện phiền não, có nhiều chuyện thay đổi trong cuộc sống, nhưng mình vẫn nhớ mình là người thọ ân.

Bởi vậy cho nên khi mình tu tay cho ra thì dễ lắm nhưng mình cũng phải tu cái tay biết nhận để cho tiếp người khác. Cái tâm biết ân đó nó sẽ giúp mình lúc nào cũng thấy được cái đẹp của người ta, lúc nào cũng giữ cái đẹp trong lòng của mình thay vì lúc nào cũng bị những lời nói vô, nói ra, hành động của người này, người kia. Trong đời, có thể những người giúp mình hay người cho mình ân đức là những người không hoàn mỹ, mười phần vẹn mười, nhưng chúng ta hãy nhìn điểm tốt của họ mà thôi và từ điểm tốt đó để mình phát triển điểm tốt của mình. Vì vậy, mình sẽ làm cho quan hệ của mình và người đó càng ngày càng đẹp hơn.

Cám ơn các bác đã lắng nghe. Chúc các bác một ngày Giáng Sinh vui vẻ và chúng ta hãy cùng nhau tập làm sao nhận và nhận với lòng cảm kích chân thật của mình để mình cho tiếp lại những cái gì mình nhận được cho những người khác và không ngừng mở ra cái tay gọi là tay tri ân và con mắt gọi là mắt cho ra. Các bác có thấy là đổi qua lại hay không? Không phải là tay cho ra, mắt tri ân mà là mắt cho ra, tay tri ân.

Hẹn gặp các bác sau mùa Noël này. Cám ơn các bác.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.